

[Søgaard.]

længet studietid for den enkelte, er ganske naturligt.

Mit parti vil derfor stemme imod det ændringsforslag, som er stillet af venstre og de konservative.

Henry Christensen: Resultatet af udvalgsbehandlingen er jo, at der for første gang i de år, vi har haft ungdommens uddannelsesfond til behandling i folketinget, ikke har kunnet opnås enighed mellem de demokratiske partier. Der er efter min opfattelse grund til at beklage dette resultat, og jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om årsagen hertil, men forinden er det nok nødvendigt, for at min fremstilling ikke skal få slagside, nok en gang at understrege min og mit partis principielle syn på spørgsmålet.

Jeg tror ikke, nogen i det høje ting er i tvivl om betydningen af, at vi har en ungdom, der kan få en god, ja, en særdeles god uddannelse, og dette gælder naturligvis også og i særlig grad den højere uddannelse, som fører til meget betydningsfulde stillinger i vort samfund. Det er rigtigt, og det er vigtigt, at der må være rimelige muligheder for alle unge, uanset hvorfra de kommer, for at kunne gennemføre en højere uddannelse, såfremt deres evner og vilje berettiger hertil; økonomiske forhold i deres hjem må ikke være en afgørende hindring herfor. Dette synspunkt er motiveret såvel ud fra sociale hensyn til den enkelte i samfundet som ud fra hensynet til effektiviteten, der nødvendiggør, at de bedst egnede når frem, ikke mindst på de mest afgørende poster, hvor en bekostelig uddannelse ofte kan være forudsætningen. Men denne betragtning fører ikke frem til det endemål, som ganske øjensynligt er det fremherskende hos visse politiske kræfter, det endemål, hvorefter staten skal overtage ikke alene de egentlige universitets- og uddannelsesomkostninger, men også opholdsudgifterne for de studerende, altså tanken om studenterløn, som fra mange sider har været fremhævet.

Dette er jeg bestemt modstander af. Det må for det første være opgaven at give de unge den ønskede og den nødvendige uddannelse, men det må tillige være sådan, at denne opgave og ansvaret

for dens løsning, så langt det er gørligt, lægges over på forældrene. Jeg skal ikke nærmere komme ind på dette synspunkt, men nøjes med at henvise til, hvad jeg ved tidligere lejlighed har sagt derom. For det andet bør der vel selv for den nuværende regering være mulighed for en afvejning af, i hvor høj grad vi kan og skal øge de offentlige udgifter. Det foreliggende lovforslag synes så ganske åbenbart begrundet ud fra den tankegang, at nu er der penge i kassen, lad os derfor nu vedtage en lovgivning, der varigt øger kravet på statskassen.

Det paradoksale er jo, at man fortsætter lige ivrigt med at opretholde en betydelig beskatning af såvel de studerende som af deres forældre, der dog skal bidrage til at yde hjælp til de studerendes underhold under studierne. Dette er netop en af årsagerne til, at man ikke er kommet nogen vegne med dette spørgsmål; det er en af årsagerne til, at der denne gang måske har været større strid om denne lovgivning end tidligere.

Vi behandlede for 2 år siden spørgsmålet om ungdommens uddannelsesfond, og dengang blev der stillet os i udsigt, at man nu ville undersøge et materiale, der netop belyste disse spørgsmål, således at reformer på dette område kunne gennemføres. Der blev for 2 år siden vedtaget en lov, hvis løbetid skulle være 3 år. Der blev indsat en udtrykkelig revisionsbestemmelse, men uanset at man ikke har opfyldt dette løfte til os, kommer man nu og vil revidere loven efter 2 års forløb — den lov, hvorom der var enighed mellem os for netop 2 år siden.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på skattespørgsmålet, også fordi jeg ved, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen vil gøre nogle specielle bemærkninger herom om lidt og jeg i og for sig kan henvise hertil.

Under udvalgsarbejdet erklærede vi os villige til at gå ind i en realitetsforhandling med regeringspartierne i et forsøg på at nå et resultat. Vi har i fællesskab forhøjet uddannelsesfonden fra et årligt beløb på 1,5 mill. kr. til 6 mill. kr. og derefter til 13 mill. kr. Det var forudsætningen, at disse 13 mill. kr. skulle gælde for 3 år; alligevel erklærede vi os villige til at medvirke til gennemførelsen af et ændringsforslag, hvorefter de 13 mill. kr. blev forhøjet